

BJORN VAN DEN EYNDE

TEAM MORTIS

DE ZWARTE ZON

Voor mijn wondertje Marie Anna & alle lichtjes rondom haar.

No-nonsense thriller voor tieners

© 2014 – Baeckens Books NV, Mechelen.

Uitgegeven in 2014 door Bakermat.

Tweede herziene druk: mei 2018

Tekst: Bjorn Van den Eynde

Redactie NL: Tini Arkema, Marianne Miltenburg

Algemene redactie: Catalina Steenkoop, Lise Wouters

Omslagillustratie: Dries Bastiaensen

Opmaak binnenwerk: BeCo DTP-Productions, Epe

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 571 6

NUR 284

D/2018/6186/51

www.baeckensbooks.com

*'Iedereen verdient een tweede kans.
Iedereen verdient een tweede leven.'*

De Zwarte Zon

PROLOG

ONWEERSBUIEN

Warme regendruppels spatten uiteen op de motorkap en trommelden een metaalachtig dodenlied. De Amerikaanse Quinn Pillsbury opende haar donkerbruine ogen en nam de geur van verbrand vlees diep in zich op.

Het was het eerste wat ze voelde: de ondraaglijke pijn van het brandmerk op haar linkerpols. Het leek wel alsof er een mes door de wond stak.

Ze probeerde haar armen te bewegen, maar kon geen vin verroeren, ook al was ze niet vastgebonden. Haar lichaam leek verdoofd. Het enige wat ze kon, was het moment beleven: het gedonder van onweer in de verte horen, de regen ruiken, voelen dat ze geen kant meer op kon.

Haar designerzomerjurkje kleefde aan haar lichaam en rook naar zweet.

Zelfs 's nachts kreunde heel Londen, inclusief buitenwijken, onder de hittegolf. Overdag zwommen kinderen in de fonteinen van de binnenstad en bezweken oudere toeristen door een tekort aan water. 's Avonds kon niemand de slaap vatten omdat het simpelweg te heet was.

Quinn probeerde aan haar droge, zoute lippen te likken en keek

over het stuur van haar amper drie weken oude knalgele Audi A3 cabrio. De koplampen beschenen niets dan groen en donker: dennenbomen, struiken, wild gras. Een enkele bliksemschicht verlichtte de omgeving even voor het weer donker werd.

Haar gehuurde villa in het centrum van Londen was erg ver weg. Zesenvijftig minuten autorijden om precies te zijn.

De hoofdstad van Engeland was misschien wel de belangrijkste reden geweest waarom de achttienjarige actrice Hollywood, Los Angeles, verliet om haar creatieve geluk in Londen te beproeven. De Vlaamse topregisseur en *coming man*, Michael Verhoeven, had Quinn in hoogsteigen persoon gevraagd voor een hoofdrol in zijn debuutfilm, getiteld *Jack R*. De film zou een sfeervolle thriller worden over Londens bekendste seriemoordenaar ooit: Jack The Ripper. Ongeveer 126 jaar geleden, in 1888, bracht een tot op heden onbekende man of vrouw minstens tien prostituees om het leven.

Quinn hoefde geen vijf minuten na te denken, toen ze haar rol las. Als een van de verdachten in het script kon ze zich helemaal uitleven en voor het eerst ook een duistere kant van zichzelf op het witte doek laten zien. Bovendien had ze gehoopt dat de Engelse stad met haar rijke cultuur en geschiedenis haar meer zou bieden dan het holle leventje dat ze in Hollywood leidde.

Met een schok kwam de auto in beweging, ook al draaide de motor niet. Het geluid van de knersende steentjes onder het rubber van de wielen veroorzaakte rillingen over haar hele lijf. Wat waren ze met haar van plan? Ze wist dat ze ongehoorzaam was geweest, dat ze misschien zelfs straf verdiende... maar ging dit niet wat ver?

Op de autoradio werd een nummer van haar favoriete Britse popgroep afgespeeld: Oasis. Quinn had frontzanger Liam Gallagher

zelfs een keer ontmoet tijdens een decadent feest in Hoxton, London East End. Hij had haar van top tot teen opgenomen, voor hij samen met zijn bandleden in de menigte verdween... Vrij logisch trouwens: een meisje als Quinn liet geen enkele kerel onbewogen. Het succes straalde van haar af. Iedereen die eerder met haar op de filmset had gestaan was ervan overtuigd dat zij ooit een *Academy Award* in de wacht zou slepen.

Maar die Oscar en de bijhorende bedankspeech leken nu mijlenver weg, en *Don't look back in anger* klonk vol door de boxen. De tekst van het nummer drong tot haar door. Ze mocht niet met boosheid in haar hart naar het verleden terugkijken, ze moest haar lot waardig dragen.

Het was geen toeval dat juist dit nummer op haar MP3-speler was uitgekozen. Ooit had ze in het blad *Rolling Stone* verklaard hoe dat nummer haar steeds weer aangreep.

Het voorste wiel stuitte op een houten balk en kwam op een bedding van grijze stenen terecht. De Audi kon geen kant meer op. Quinn probeerde haar hoofd te bewegen, maar ze had geen controle over haar spieren. Ze draaide haar ogen zo ver ze kon en zag het licht van de maan weerspiegelen in een zilvergrijze metalen staaf. Ver weg klonk een hoorn. De hoorn van een locomotief.

Onmiddellijk schoot ze in paniek. Het drong tot haar door dat, wat ze ook deed, ze nooit uit de auto zou kunnen komen. De stoel waarin ze zat trilde eerst zacht, maar dat werd snel heftiger.

Toen ze haar ogen sloot, rolden er enkele tranen over haar wangen. Ze concentreerde zich weer op de song die door de boxen galmde. Ze moest het verleden vergeten.

Opnieuw klonk de hoorn, nu nog veel nerveuzer dan de eerste keer. Wit licht vulde de wagen en kleurde het interieur steeds feller.

Quinn opende haar ogen. Ongeveer twintig meter verderop ontwaarde ze een paar jongeren die haar in haar benarde positie bekeken. Ze waren allemaal in het aardebruin gekleed. Eén jongen met grijze kattenogen keek haar recht aan en glimlachte geruststellend. Quinn had het hem horen zeggen, amper vijftien minuten geleden, toen hij het gloeiende brandmerkijzer tegen haar linkerpols duwde. *Hij had zijn taak volbracht. Quinn kon niet langer zondigen. Hij had haar leven gered.*

Een laatste keer klonk de hoorn, angstaanjagend luid. Quinn kon haar hoofd een beetje naar voren knikken en het zwarte teken zien dat op haar pols gebrand was. Ze snikte en hield haar adem in. Ze had nog zo veel van de wereld willen zien. Ze had nog zo veel mooie rollen willen spelen. Ze had zo graag iedereen die zij liefhad nog één enkele knuffel willen geven...

De locomotief van de goederentrein raakte met een enorm kabaal haar Audi. Het metaal van de auto plooidde zich met een gruwelijk geluid om haar heen. Het glas versplinterde en auto-onderdelen vlogen alle kanten op.

Toen werd alles muisstil.

Quinn hoefde niet langer met boosheid in haar hart naar haar verleden terug te kijken. Ze hoefde zich niet langer zorgen te maken.

Het was in die bloedhete nacht dat haar hart zijn laatste slagen klopte en haar dromen stierven, begeleid door haar favoriete lied.

HOOFDSTUK I

KOUD BLOED

Twee lijkbleke voeten bungelden naast elkaar voor de bumper van de BMW. Het zand van de oever van het meer, diep verscholen in het Parque Natural de Sintra-Cascais, plakte nog aan haar voetzolen. Haar blote benen hingen in een onnatuurlijke hoek over de rand van de motorkap.

Ze had gespierde kuiten. Geen wonder, want ze had jarenlang ballet gedanst. Met haar sierlijke, bijna magische bewegingen had ze al menig omstander, en één jongen in het bijzonder, betoverd.

Maar nu tekende haar eigen bloed rode lijnen over haar lichaam, vanaf de steekwond in haar hals, langs haar borst en buik, en over de rand van de motorkap en haar benen tot in het zand.

Haar armen lagen roerloos naast haar op het koele metaal. Haar rode haren wapperden mee met de wind en over haar opengesperde blauwe ogen, waarin iedereen die het wilde de hemel kon zien weerspiegeld.

Erika's hart klopte niet meer. Haar mond was open, maar langs haar lippen stroomde geen lucht naar binnen of naar buiten. Ze was niets meer dan een schim van het meisje dat ooit zo graag geleefd had. Een meisje dat verlangde naar meer leven. Een meisje dat verlangde naar meer liefde, van één bepaalde jongen.

Erika en Andreas. Ze pasten niet eens bij elkaar, dat wist iedereen die de twee kende. Maar logica speelde niet altijd een rol. Het was zo'n *meisje jongen*-geval: twee tieners die niet anders konden dan verliefd worden op elkaar. Water en vuur.

Maar het was voorgoed voorbij.

Een hand sloeg op de motorkap. Celine Schield veegde haar slordige, zwarte haren uit haar gezicht.

'*Merde! Verdammt! Cazzo! Shit, shit, shit!*' Terwijl de vijfendertigjarige Zwitserse langs de auto liep, vloekte ze machteloos in alle talen die ze machtig was. Het gevloek paste totaal niet bij haar mooie gezicht... toen ze zeventien was had ze nog modellenwerk gedaan.

Ze pakte Erika's pols en zocht haar hartslag. Niets. Ze draaide Erika's gezicht naar zich toe en keek haar recht in de ogen. Heel even sloot Celine zelf de ogen. Het leek alsof ze niet Erika zag liggen, maar Erika's moeder. Femke Leroy.

Jarenlang had undercoveragente Celine Schield met Erika's ouders samengewerkt. Ze had het nooit echt kunnen verwerken dat Simon en Femke tien jaar geleden het leven lieten, hier in het Parque Natural de Sintra-Cascais, verdronken in opdracht van de Schaduw.

Celine zuchtte. Zo kon ze ook nog steeds niet bevatten dat haar andere ex-teamlid, Dimas Estevinho, eveneens dood was. En het minst van alles kon ze geloven dat nummer vijf uit *haar* Team Alpha 3, de Engelsman Brian Bailey, een verrader was... dat juist hij het moest zijn die Erika Storm de dood had ingejaagd.

Brian had Erika neergestoken toen hij probeerde te vluchten. Eén moment van onoplettendheid en het vlijmscherpe wapen had zich dodelijk in Erika's hals geboord. Hier, bij het meer, had hij haar achtergelaten om eenzaam te sterven, op de motorkap van zijn vluchtauto.

‘Smeerlap’, fluisterde Celine terwijl ze zachtjes over de steekwond wreef. Met haar andere hand streek ze door Erika’s haren. ‘Mijn meisje toch. Wat lijkt je op je moeder. Mijn liefde, wat lijkt je op haar!’

Ze keek over haar schouder naar de helikopter, die twintig meter achter haar bij de oever van het meer stond. Enkele agenten hadden van op een afstandje het tafereel aanschouwd.

‘Waar blijven jullie, idioten!?! Ze heeft bloed nodig!’

Als door bijen gestoken, schoten de twee agenten in actie en voegden zich bij haar. Ze merkten onmiddellijk dat ze te laat waren, maar gaven Erika op Celines commando hartmassage en mond-op-mondbeademing. Een derde agent reed een brancard dichterbij en pakte een defibrillator.

Celine Schield drukte de wond in Erika’s hals dicht en keek verontwaardigd naar Filip Huistra. De Nederlander volgde Team Mortis op bevel van de Europese Regering, en was daarom verantwoordelijk voor Erika’s lot.

‘Ik dacht dat ik kwam getuigen over het verleden van Team Alpha 3!’ riep Celine. ‘Niet om het leven van een zestienjarige te redden!’

‘Ik heb het ook niet zo gewild.’

Celine schudde haar hoofd.

Ze was minder dan een kwartier geleden geland bij de basis van Team Mortis in Portugal, toen Filip Huistra haar de gruwelijke feiten vertelde. Voor Celine was het geen moeilijke opdracht geweest om het meer terug te vinden waar Simon Storm en Femke Leroy jaren geleden het leven lieten... en hun dochter Erika nu ook.

‘Ze is dood’, zei Huistra, met zijn vingers op haar pols. Het vele bloed op en rond Erika liet er geen twijfel over bestaan. Ze waren te laat. Hij boog zijn hoofd, prevelde een gebed en sloot Erika’s oogleden.

‘Nee, ze is niet dood!’ riep Celine uit. Driftig sloeg ze zijn hand weg. ‘Ze is de dochter van Simon en Femke! Ze is pas dood als ik het zeg, ja!? Waar is die defibrillator?’

Celine en de agenten namen Erika’s lichaam op en legden haar behoedzaam in het zand. Celine wachtte amper tot de agenten Erika hadden losgelaten, voor ze op de rode knop duwde.

‘Clear!’

Een ferme stroomstoot joeg door Erika’s lichaam.

Huistra sloot zijn ogen. Hij kon het niet langer aanzien dat een van zijn Team Mortis-jongeren daar dood lag. Dit was een offer dat hij nooit had willen brengen... de donkerste gebeurtenis uit zijn hele loopbaan.

‘Kijk, dit is nu precies waarom ik gestopt ben met undercoverwerk’, gromde Celine, terwijl de defibrillator opnieuw laadde. ‘Ik was beter in Zwitserland gebleven!’

Een nieuwe stroomstoot joeg door Erika’s lichaam. Tevergeefs. Ze waren te laat.

‘Je hebt gedaan wat je kon’, troostte Huistra haar. Celine huilde.

‘Hou je mond, zo kan ik me niet concentreren!’

‘Celine...’

‘Zwijg!’

Een derde stroomstoot. Niets.

‘Laat haar’, suste Huistra. ‘Het heeft geen zin. Laat haar lichaam rusten. Dat heeft ze verdiend.’

Celine zakte door haar knieën. Alles werd stil.

‘Ze is nu bij haar vader en moeder’, fluisterde Huistra.

‘Nee. Dat geloof ik niet.’ Ze veerde op. ‘Hup! Reanimeren! Nu! Zuurstof! Mond op mond!’

De agent die de mond-op-mondbeademing zou toepassen stokte,

met zijn mond boven Erika's mond, en keek haar verwonderd aan.

'Euh... wacht eens even. Ik... ik geloof dat ze ademt.'

'Wat?' riep Huistra.

Celine pakte Erika's pols vast en voelde een zwakke hartslag.

'Een hartslag?' vroeg Huistra verbaasd. 'Dat kan niet.'

'Uit de weg!'

Kordaat legde Celine het meisje op de brancard en drukte de wond aan haar hals dicht. Zo snel ze kon liep ze, samen met de agenten, naar de helikopter, maar niet zonder Huistra een vuile blik toe te werpen.

'Dat heb je nu altijd met Nederlanders... eeuwig eigenwijs. Ik zei je toch dat ze *niet* dood was?'

Huistra mompelde wat en sprong aan boord van de helikopter, die vrijwel onmiddellijk daarna de lucht in schoot. Elke seconde telde nu. Elke seconde dat Erika's hart klopte was een gewonnen seconde.

*

Het rechtervoorwiel schoof een meter of twee over het grind en kwam in een uitgedroogde beek terecht. Andreas nam zijn voet van het rempedaal en gooide zijn portier open. Hij stooft naar de Portugese uitvalsbasis van Team Mortis, die diep in het woud verstopt lag.

Nielsen zat op de passagiersstoel met zijn gordel te klungelen.

'Andreas! Wacht!'

Felix deed het achterportier open en rende door het onkruid in de beek achter Andreas aan.

Voor het gebouw daalde de helikopter neer, waarin Celine Schield de oversteek van Zwitserland naar Portugal gemaakt had. De Zwitserse sprong als eerste uit het toestel en ving de jongens op.

‘Blijf rustig! Kalm aan!’

Nielsen bleef bij de motorkap van de auto staan, alsof hij niet dichterbij durfde te komen. Enkele agenten tilden een brancard uit de helikopter. Een van hen hield een zak met rode vloeistof en het opschrift AB+ omhoog. Het plastic buisje liep naar een pleister op de arm van het meisje.

Andreas hield zijn hand voor z'n mond. Erika had van nature een lichte huid, maar nooit eerder zag ze zo bleek. Onnatuurlijk bleek. Haar ogen waren gesloten en op haar mond zat een apparaat dat haar ademhaling controleerde. Zo hoorde Andreas' vriendin er niet uit te zien. Het leek alsof ze een mechanische pop was die door een paar toestellen vakkundig in leven werd gehouden, maar waarvan je voelde dat er geen leven meer inzat. Erika zou haar hoofd, haar handen of voeten niet bewegen. Ze zou niks zeggen.

‘Erika? Erika?’

Andreas wilde naar de brancard lopen, maar Felix en Celine hielden hem tegen. Hij gaf Felix een tik en rukte zich los.

Nielsen kwam erbij en slaagde erin om Andreas wel staande te houden. Andreas moest machteloos toezien hoe de brancard met zijn vriendin naar binnen werd gereden.

Nielsen zag Andreas huilen, misschien wel voor het eerst.

‘Laat me los. Ik wil naar haar toe!’ snikte hij radeloos.

‘Dat heeft geen zin.’

‘Ik wil bij haar zijn!’

Celine trok Andreas naar zich toe. Even keek hij haar verwonderd aan. Wie was zij ook alweer? Hij had haar gezicht eerder gezien, op een foto van Team Alpha 3. De vrouw die voor hem stond was een ex-undercoveragente.

‘We hebben Erika maar net op tijd gevonden’, zei ze.

‘Hoe? Waar dan? Is alles goed met haar?’

‘Ze was buiten bewustzijn. Geen hartslag of ademhaling.’

Andreas sloot zijn ogen en kreunde.

‘De situatie is heel ernstig’, zei Celine. ‘Ze is nog niet wakker geweest.’

‘In coma?’ vroeg Felix.

‘Ja, maar dat hoeft niet altijd slecht te zijn. We weten niet hoeveel bloed ze verloren heeft, of hoelang haar hersenen zonder zuurstof waren...’

Celine stakte. Die gedachte deed haar huiveren.

‘Hersenbeschadiging?’ vroeg Felix met trillende stem. Andreas en Nielsen keken Celine aan. Zou dat de prijs zijn die Erika moest betalen?

‘Laten we niet op de zaken vooruitlopen’, zei ze. ‘Ze leeft nog, dat is nu het voornaamste.’

Andreas balde zijn vuisten en sloeg hard tegen zijn voorhoofd. Celine verbeet haar verdriet.

‘We moeten hoop houden. Positief blijven.’

‘Positief!?’ riep Andreas. ‘Mijn vriendin ligt in coma! Hou toch op!’

Hij veegde verwoed langs zijn natte wangen, duwde Nielsens hand weg en liep naar de auto. Driftig trapte hij tegen de bumper.

Felix stond als bevroren voor zich uit te staren. Hij leek in een andere wereld te zijn.

Nielsen legde zijn hand op Felix’ schouder. Hoewel hij snapte hoe ernstig de situatie was, kon hij niet anders dan hopen dat Erika weer de oude zou worden. Hij zou er alles voor geven om straks met haar te kunnen praten en haar te vertellen dat de nachtmerrie met Brian Bailey tot het verleden behoorde.

Maar Nielsen had een slecht voorgevoel. Hij had het idee dat dit

alles tot één grote nachtmerrie zou leiden... en dat voor Erika die donkere nacht nog heel erg lang zou duren.

Huistra strompelde als laatste uit de helikopter. Hij stak zijn smartphone in z'n vestzak en wreef vermoeid over zijn gezicht. Celine besloot om de jongens even tot rust te laten komen en liep naar de baas van Team Mortis.

‘Het kan me niet schelen hoe, maar ik wil die klootzak pakken’, zei ze. ‘Dit is hoogverraad. En hij moet boeten voor wat hij Erika heeft aangedaan.’

‘Maak je geen zorgen’, zei Huistra. ‘Als Bailey één voet op Europese bodem zet, op een van onze luchthavens, treinstations of *whatever*... dan pakken we hem.’

HOOFDSTUK 2

SCHIPHOL, AMSTERDAM

Hij stak een muntstuk van twee euro in de automaat en nam zwetend de beker met koffie uit de houder. Bloednerveus was hij. Ondanks het late uur was het nog warm in Amsterdam. Hij slurpte het hete, zwarte goedje naar binnen en vloekte in gedachten, omdat zijn handen zo trilden. Voorbijgangers mochten niet in de gaten krijgen dat hij zich verdacht gedroeg. Op internationale luchthavens zoals Schiphol liepen overal agenten in burger rond. Slechts één van hen hoefde Brians papieren opnieuw te controleren en ze zouden ontdekken dat hij met een vals paspoort reisde. Dan zou hij ongetwijfeld aangehouden worden.

Brian haalde zijn zakdoek uit z'n zak, sloot zijn ogen en veegde z'n gezicht schoon. Hij moest kalm blijven. Alleen dan zou hij zichzelf kunnen redden.

Hij keek om zich heen, maar meteen sloeg zijn hoofd op hol. Al vanaf zijn aankomst in Nederland had hij het gevoel dat hij bekeken werd, dat hij gevolgd werd. Of waren het hersenspinsels? Ook hier, in de centrale hal, had hij onmiddellijk elke bewakingscamera gespot. Hij wilde niet gezien of gefilmd worden, want hij was er zeker van dat Huistra intussen een internationaal aanhoudingsbevel had rondgestuurd.

Schichtig liep hij naar de uitgang, stapte achter in een taxi en liet zich naar het centrum van Amsterdam voeren. Amper driehonderd euro cash had hij op zak. Hij moest zo snel mogelijk aan geld zien te komen, anders was zijn vluchtplan gedoemd om te mislukken.

De taxichauffeur probeerde vriendelijk een praatje aan te knopen. *Goedenavond meneer. Voor het eerst in Amsterdam? Toerist of zakenman?*

Brian reageerde kort. Hij kon zijn hoofd niet bij het gesprek houden. Steeds had hij weer het bleke gezicht van Erika voor ogen. Zweterig, ijl... Stervend. En nog altijd kon hij er niet bij hoe het zo uit de hand had kunnen lopen.

Waarom had Erika niet gewoon naar hem geluisterd? Dan had ze hem kunnen helpen om uit die Portugese cel te komen, zonder zo zwaar gewond te geraken. *Zij* was onvoorzichtig geweest! *Zij* had ervoor gezorgd dat dat mes in haar hals terecht kwam! En nu voelde *hij* zich schuldig, omdat *zij* een fout gemaakt had. Dat was de wereld op zijn kop! Ja toch?

Vermoeid legde hij z'n hoofd in zijn handen. Hij moest stoppen met nadenken. Zijn hersenpan leek elk moment te kunnen ontploffen door de stortvloed aan gedachten. Het leek wel alsof hij niet meer wist wat goed of fout was. Hij wist niet meer wat er precies gebeurd was en hoe hij zich erbij moest voelen. Wat een opluchting zou het zijn als hij een gat in zijn voorhoofd kon boren, zodat al die zwarte brij aan negatieve gedachten eruit kon lopen.

De taxi stopte bij een charmant hotel in het centrum van de stad. Aan weerszijden van de gracht liep een met keitjes geplaveide weg langs de grachtenpanden.

Brian duwde de taxichauffeur twintig euro in zijn handen. Hij keek naar de beveiligingscamera die op het dashboard stond en stelde zichzelf gerust.

Deze chauffeur was geen agent. En die camera was daar alleen om in geval van agressie opnamen te maken. Niemand zou ooit te weten komen dat hij in deze taxi had gezeten.

Of wel?

Nee. Geen zorgen maken. Geen paniek!

Hij sloeg het portier dicht en keek naar de overkant van de gracht. Daar zag hij een man staan die naar hem keek, een meter of tien verderop.

Onmiddellijk brak hem het angstzweet weer uit. Hield de man hem in de gaten? Even dacht Bailey erover om naar hem toe te lopen en te vragen wat hij van hem wilde, maar de gracht maakte de oversteek onmogelijk.

Een passerende bus nam het zicht enkele seconden weg. Toen de bus voorbij was, was de man verdwenen. Brian zuchtte. Hij kon niet helder meer nadenken. Hij had slaap nodig. Rust. Dringend.

Hij liep het hotel in, vroeg aan de balie een kamer en kreeg de sleutel van kamer 5.

De meeste hotelgasten sliepen al. Brian liep langs de houten trap naar boven. Het gekraak onder zijn voeten was al wat hij hoorde. Hij probeerde de sleutel in het sleutelgat te steken, maar zijn handen trilden te veel. Hij haalde diep adem en probeerde zich te vermannen. Gewoon die sleutel omdraaien. Dan kon hij in bed kruipen en slapen.

Gekraak klonk achter hem in de traphal. Brian schrok en keek over zijn schouder.

Er was niemand te zien, de gang was leeg.

Nogmaals probeerde hij de sleutel in het sleutelgat te steken, en ditmaal met succes. Hij draaide de sleutel om en deed de deur open.

Opnieuw klonk er gekraak achter hem. Brian liet de sleutel uit

zijn handen glippen en staarde naar de gang achter zich. Het okergele behangpapier leek op hem af te komen. Het licht van de ouderwetse lampen aan de muur verblindde hem.

Hij wilde vragen of er iemand was, maar beseftte dat dit zo ongeveer het stomste was wat hij kon doen. Hij liep een paar passen in de richting van het trappenhuis en keek over de leuning naar beneden. Aan de balie was niemand meer te zien. Ook de trap was verlaten.

Op zijn hoede liep hij weer naar kamer 5 en duwde met zijn voet de deur verder open. De kamer was leeg. Veilig. Hij raapte zijn sleutel op en wreef met z'n vinger langs de tekst die in de sleutel gegraveerd was.

Hotel De Nachtwacht.

Op de vlucht zijn was zijn lot, zijn verdiende loon voor hoogverraad en voor het verwonden van een meisje dat hij juist zo graag mocht. Erika Storm. Brian vroeg zich af of ze nog leefde. Of was ze doodgebloed?

Plotseling werd een hand op Brians mond gedrukt en werd hij met veel geweld de hotelkamer in geduwd. Brian probeerde te schreeuwen, maar ook zijn neus werd dichtgeknepen. De man maaide Brians voeten onderuit waardoor hij met een luide bonk op het parket belandde.

Het duurde niet langer dan enkele seconden, voordat Brians mond gekneveld was, zijn handen geboeid en zijn ogen geblinddoekt.

Paniekerig vroeg Brian zich af hoe dit in godsnaam had kunnen gebeuren. Hij was nog geen vierentwintig uur op de vlucht en ze hadden hem alweer te pakken. De methode die de agent gebruikt had was bepaald niet gangbaar. Misschien was zelfs niemand er officieel van op de hoogte dat Brian Bailey aangehouden was.

Hij huiverde. Ze waren wat van plan met hem... maar wat?